

”Kun on vain tavallinen minä ja tavallinen sinä”: ääniä vapaaehtoistyön kentältä

Mervi Kaukko, Jennina Lahti ja Esko Nummenmaa

Tässä kirjoituksessa neljä yksin maahan tullutta 17-vuotiasta afganistanilaista turvapaikanhakijaa Ahad, Sameer, Navid ja Aarif (nimet muutettu) sekä kaksi Oulun Yliopiston Intercultural Teacher Education -linjan luokanopettajaopiskelijaa, Jennina ja Esko, kertovat näkemyksensä siitä, miten syksyllä 2015 aloitettu tukihenkilötoiminta saavutti tavoitteensa.

*Tämä laskiainen tuntuu naurulta,
sellaiselta kuplivalta ja kutittelevalta.
Se alkaa varpaista, leviää sormenpäihin ja kutittelee ripsiä.
Se näkyy huulia hyväilevänä hymynä,
punaisina poskina, lumisina vaatteina.
Se kuulostaa kikatukselta,
sellaiselta sydämenpohjasta kumpuavalta,
aidolta ja maailman kauneimmalta ääneltä.
Tämä laskiainen tuntuu naurulta ja näyttää onnelta.
(Yhteinen laskiainen, 2016, Jennina Lahti)*

Tukihenkilötoiminnassa noin 20 yksintullutta turvapaikanhakijaa ja kymmenen kasvatustieteen opiskelijaa tapasivat toisiaan säännöllisesti seitsemän kuukauden ajan, joulukuusta 2015 toukokuuhun 2016. Nuorten määrä vaihteli, ja uusia nuoria tuli välillä mukaan. Tapaamisissa vaihtelivat suunnitelmallinen toiminta ja vapaa yhdessäolo. Ryhmän toiminta loppui virallisesti toukokuun lopussa, mutta tukihenkilöt ja nuoret jatkoivat kesällä tapaamisia vapaamuotoisesti grillailun, pelailun ja muun yhdessäolon merkeissä. Tukihenkilötoiminnassa mukana olleet opiskelijat valittiin motivaatiokirjeiden perusteella Oulun yliopiston kasvatustieteen opiskelijoista. Kaikki saivat yliopiston ja vastaanottokeskuksen järjestämän perehdytyksen ja vapaavalintaisen kurssimerkinnän toiminnan lopuksi.

Turvapaikanhakijanuoret haastateltiin tätä kirjoitusta varten lokakuussa 2016. Nuoret olivat haastattelijalle (Jennina) tuttuja, mutta haastattelut olivat heidän ensimmäinen mahdollisuutensa kertoa ajatuksistaan yhteisen ajan merkityksestä omalla kielellään, tulkin välityksellä. Olemme täydentäneet Jenninan ja Eskon pohdintoja muiden toiminnassa olleiden opiskelijoiden ajatuksilla, jotka on otettu vapaaehtoistyön alussa ja lopussa tehdystä reflektiotehtävästä.

[Näkökulma](#) avaa Nuorisotutkimusverkostossa tehtävän tutkimuksen tuloksia yhteiskunnallisiksi puheenvuoroiksi ja kannanotoiksi. Näkökulmat sisältävät paitsi uutta tietoa nuorista, myös politiikkaan ja käytännön toimintaan suunnattuja ehdotuksia.

Nuorten turvapaikanhakijoiden elämää vastaanottovaiheessa -kirjoitussarja

Kirjoitussarja valaisee turvapaikkaa hakevien nuorten ja heidän parissaan toimivien kokemuksia ensimmäisistä kuukausista Suomessa. Kirjoittajat kuvaavat paitsi nuorten turvapaikanhakijoiden virallista asemaa myös arjen rakentumista, jota leimaavat sekä uudet sosiaaliset suhteet, elämäntavat ja -pakit että odottaminen, kuulumisen katkokset ja tulevaisuuden epävarmuus. Tässä moniäänisessä kirjoitussarjassa nuorten turvapaikanhakijoiden elämää analysoivat sekä tutkijat että nuorten parissa työskentelevät.

[Teemasarjan johdanto](#)

Kuva: Jennina Lahti

“Parasta oli tutustua teihin ja keskustella teidän kanssanne”

Kaikki toimintaan osallistuneet nuoret miehet olivat vastikään tulleet Suomeen. He totuttelivat uudenlaiseen arkeen uusien ihmisten kanssa. Navid muistelee vapaaehtoisten toiminnan aloitusta näin:

Navid: Kun te tulitte, me olimme juuri tulleet Suomeen. Meillä oli vaikeaa ja te autoitte meitä. Ulkoilimme, retkeilimme ja teimme erilaisia asioita yhdessä ja se auttoi meitä paljon. Kun te olitte meidän kanssamme, meillä oli hauskaa, tuli hauska ilmapiiri.

Myös vapaaehtoiset olivat uudessa tilanteessa ja uudessa paikassa astuessaan vastaanottokeskuksen arkeen. Monet kohtasivat ensimmäistä kertaa turvapaikanhakijoiden maailman päästessään vierailemaan nuorten kodissa ja odotuksen tilassa. Vapaaehtoisten toiminnan merkityksen turvapaikanhakijoiden näkökulmasta kiteyttävät Aarif ja Navid seuraavanlaisesti:

Aarif: Elämme elämää aika paljon niin, että olemme ulkomaalaisten ympäröiminä, eikä ole hirveästi mahdollisuuksia saada suomalaisia kavereita. Koulussa ja kodissa on vain ulkomaalaisia, ja se tekee haastavaksi tutustua suomalaisiin.

Navid: Mietin, että kuka tekee töitä ja auttaa ilman että saa palkkaa. Mutta te autoitte. Te oikeasti halusitte auttaa ja olla meidän kanssa. Minulla oli paljon ongelmia sisälläni ja sitten huomasin, että te tulitte vaikka teidän ei ole pakko. Vaikka oli kylmä, satoi vettä, satoi lunta ja oli pimeää, te tulitte silti. Minulle tuli siitä hyvä tunne, on ihmisiä, jotka oikeasti haluavat tehdä ja auttaa. (...) Oli vaikeaa ottaa kontaktia muihin ihmisiin, ja muiden ihmisten oli vaikeaa ottaa yhteyttä meihin. Te annoitte meille aikaa, oli hyvä olla, ja se auttoi siinä, ettei tule masennus.

Aika tuntui vastaanottokeskuksessa käsin kosketeltavalta. Nuorten arki vastaanottokeskuksessa sujui pääosin odotellessa. Odotusta rytmittivät pienemmät odotuksen etapit: koulu, tulkatut keskustelut omaohjaajan kanssa ja turvapaikkaprosessiin liittyvät toimenpiteet, kuten Maahanmuuttoviraston puhuttelut. Aikaa oli silti enemmän kuin tarpeeksi, eikä aikaa voinut aina käyttää hyödyksi. Odotuksen tunnelmaa voisi kuvata Rebecca Rotterin (2016, 85) sanoin:

The idea that "nothing happens" when waiting may relate not only to restrictions on the ability to act in spatial terms but also to a sense of suspension of movement in time.

Joskus aika todella vaikutti pysähtyneen. Vapaaehtoisten tehtävä oli tuoda odotteluun sisältöä ja arkeen taukoja, antaa nuorille mahdollisuus olla hetken ihan tavallinen nuori toisten ihan tavallisten nuorten kanssa. Aarifin mukaan tässä onnistuttiin:

Aarif: Kaikilla meillä oli vaikeaa. Olimme lähteneet kotoa ensimmäistä kertaa pois perheen luota. Takanamme oli jännittävä ja pelottava retki Suomeen, ja meillä oli ikävä perhettä ja kotia. Yhdessä teidän kanssanne meillä oli hauskaa ja saatoimme unohtaa kaiken ikävän.

Opiskelijoiden suunnittelemat pelit, leikit ja muu ohjattu toiminta tekivät toiminnasta merkityksellistä. Vaikka turvapaikanhakijanuorten omaehtoisen osallisuuden tärkeyttä aiheellisesti korostetaan, merkityksellinen osallisuus ei turvapaikkaprosessin aiheuttamassa "välitilassa" tapahdu "sormia napsauttamalla" (ks. [Honkasalo tässä kirjoitussarjassa](#)). Turvapaikkaprosessin alussa osallisuus voi olla vähemmän omaehtoista, enemmän toisten suunnittelemaa. Se voi olla mitä tahansa, mikä tarjoaa pieniä odotuksia ison odotuksen sisällä (ks. myös esim. Brighter Futures 2013). Tulevilta luokanopettajilta toiminnan suunnittelu ja yhdessä tekeminen luonnistuivat hyvin.

Sameer: Parasta oli se, että te pelasitte meidän kanssa. Kaikki oli hauskaa.

Navid: Teillä oli hyviä ja monimutkaisia juttuja ja joka kerta oli hauskaa. Joka kerta oli uusia juttuja ja teimme erilaisia asioita.

Ahad: Teillä oli monimutkaisia suunnitelmia, siksi meillä oli hauskaa. Jos olisi ollut vain yksinkertaisia suunnitelmia, olisi ollut tylsää.

Yhteisen kielen puutteita kompensoi opiskelijoiden ja turvapaikanhakijoiden yhteinen tahto ymmärtää ja luoda siteitä toisiin. Monimutkaiset suunnitelmat eivät olisi riittäneet, jos tunne toiminnan molemminpuolisuudesta olisi puuttunut.

"Ja teilläkin oli hauskaa"

Navid: Teillä oli luonnollisia tunteita, jos teimme yhdessä jotain, tuli sellainen olo että haluatte ihan oikeasti tehdä. Ette tehneet vain koska se oli työtä, teillä oli oikea ja aito tahto ja halu olla ja tehdä meidän kanssa. Ja teilläkin oli hauskaa.

Vapaaehtoisten tehtävä oli tuoda odotteluun sisältöä ja arkeen taukoja, antaa nuorille mahdollisuus olla hetken ihan tavallinen nuori toisten ihan tavallisten nuorten kanssa.

Ravi Kohlin (2015) sanoin: ”*Fun is a serious commitment.*” Tämä tuli todistettua toiminnassa kerta toisensa jälkeen. Haastattelussa luonnolliset tunteet, aito halu tehdä ja olla nuorten kanssa sekä kontaktin ottaminen nousivat esiin usein. Navid kertoi eräästä kerrasta, jolloin vastaanottokeskuksella kävi kaksi vapaaehtoista, jotka vain istuivat sohvalla. Vaikka tämä saattoi johtua vapaaehtoisten omasta arkuudesta astua toimintaan mukaan, turvapaikanhakijoille tilanne näyttäytyi erilaisena. Navidin mukaan heille tuli tunne, etteivät vapaaehtoiset oikeasti halunneet olla sillä hetkellä siinä paikassa, vaan odottivat pääsyä jonnekin muualle. Vapaaehtoiset ja tutkijat ymmärtävät ”kentälle pääsyn” vaikeuden ja hetkittäiset ajatukset siitä, että olisi helpompaa olla missä tahansa muualla. Toisaalta pitempään vapaaehtoistyötä tai tutkimusta tehneet tietävät myös sen, että heittäytyminen kannattaa. Kohlin peräänkuuluttama sitoutuminen, *commitment*, tarkoittaa, että sohvalla istutaan useammin kuin kerran: tullaan tutuksi, kutsutaan luokse ja tuodaan koko oma persoona toimintaan mukaan. Toisinaan on tarpeen antaa nuorille aikaa tulla mukaan toimintaan itselle sopivassa tahdissa, toisinaan taas voi ottaa itse ensimmäisen askeleen. Järjestyksestä riippumatta on tärkeää olla aidosti läsnä.

Ajan kuluessa sanoja löytyi lisää, luottamus lisääntyi ja löyhät siteet muuttuivat vahvemmiksi. Epävarmassa elämänvaiheessa hyvänpäiväntutut, ystävälliset kasvot ja tieto siitä, että on hyväksytty, luovat toivoa (ks. esim. Honkasalo 2011, Kivijärvi 2015; [Maiche tässä kirjoitussarjassa](#)). Tätä ihmisyyden perustunutta voi edistää ihan tavallinen arki yhdessä toisten kanssa: oleminen, ruoan tekeminen tai kitaran soittaminen ja laulaminen seurassa, jossa tuntee olevansa kotonaan.

Epävarmassa elämänvaiheessa hyvänpäiväntutut, ystävälliset kasvot ja tieto siitä, että on hyväksytty, luovat toivoa.

Ahad: Parasta oli tutustua teihin ja keskustella teidän kanssanne. Oli tosi hauskaa aina ja pojat uskalsivat puhua ja jutella teidän kanssa. Oli myös tosi hyvä saada tutustua kulttuuriin.

Navid: Parasta oli se että kävitte, se vaikutti koko elämään. Siihen miten pärjätään ja osataan.

Navidin kanssa samansuuntaisesti toinen nuori kiitti vapaaehtoisia sanoin: ”*Kiitos, että te autatte minua tulemaan taas onnelliseksi.*” Opiskelijoiden ja turvapaikanhakijoiden yhteislaulut kertoivat tunnelmasta, jota leimasi elämäntilanteen tuoma kaipaus ja haikeus (”*Maailman toisella puolen*”), mutta toisaalta toivo paremmasta (”*My heart will go on*”, ”*Todella kaunis*”). Tämä muistuttaa siitä, että vaikka turvapaikanhakijoiden elämäntilanteeseen liittyvä odotus voi näyttää tyhjältä ja tarpeettomalta, se on kuitenkin samalla myös toiveikasta. Odotus sisältää aina toiveen paremmasta. Tämä tekee odotuksesta myös henkilökohtaista ja tunteellista (Brun 2016, 82).

Tukihenkilötoiminnan suunnittelussa ja sitä edeltävässä perehdytyksessä mietittiin vastaanottokeskuksen työntekijöiden kanssa, mitä ”tuen” kohde, turvapaikanhakijanuori voisi tarvita. Tuki osoittautui kuitenkin vastavuoroiseksi ja tuettavien ja tukijoiden roolit joustaviksi. Navid kysyi Jenninalta:

Navid: Mutta minä haluaisin kysyä sinulta, mitä te ajattelitte kun tulitte tänne?

Jennina: Aluksi meitä jännitti, mutta tosi nopeasti ei enää jännittänyt. Meistä oli aina hirveän kivaa tulla tänne ja olla teidän kanssa. Teistä tuli meille tosi tärkeitä – ihan kuin ainakin 20 uutta pikkujeljeä. Me olemme tosi kiitollisia, että olemme saaneet tutustua teihin ja meidän yhteiset hetket on olleet hirveän tärkeitä meille.

Perheessä ei tarvita yhteistä kieltä tai samoja sanoja, riittää kun on oma itsensä ja välittää. Sekä tukihenkilöt että nuoret kuvasivat ryhmää perheenä:

Navid: Ihan kuin meillä olisi uusia siskoja ja veljiä, siltä se tuntuu.

Alun jännitys, toiminnan tärkeys ja sisarelliset tunteet leimasivat myös muiden opiskelijoiden muistelmia toiminnasta. Seuraavaksi siirrymme toiminnan opiskelijanäkökulmiin.

Kuva: Jennina Lahti

Ihmisenä ihmiselle

*Hei sinä tärkeä ja ihana,
kiitos, että olet olemassa.
Kiitos, että tahdot välittää,
pajjata, halata ja huolta pitää.
Ei sun tarvitse itseäsi enemmän olla ja ymmärtää,
vain vierellä kulkea, mukana nauraa ja lähellä olla.
Se jo riittää.
(riittämättömyydestä, 2016, Jenninan blogikirjoitus)*

Vapaaehtoistyötä tehdessämme huomasimme, että siinä tunteet usein kulkevat vuoristorataa. Roolit muovautuvat ja kanssakäyminen on vuorovai-
kutteista. On vaikeita tunteita, jotka täytyy työn edetessä kohdata ja käsitellä.
Enemmän on kuitenkin onnea, naurua, iloa ja aitoa välittämistä.

Tukihenkilökurssille osallistuessamme olimme viidennen vuoden opiskelijoina. Verrattuna kaikkiin kursseihin kulttuurisensitiivisyydestä, ihmisten kanssa työskentelystä ja kasvatuksen etiikasta, tämä kurssi oli yksi erityislaituisimmista sen mahdollistamien kohtaamisten vuoksi. Kurssi oli merkityksellinen myös siksi, että se määritteli omaa opettajuutta ja tuki itseksi kasvamista.

Vapaaehtoistyö vastaanottokeskuksessa opetti tekijöilleen asioita itsestä: se näytti meille millaista elämä vastaanottokeskuksessa on, mutta samalla sen aikana kävi ilmi millaista elämä ylipäätään voi kaikkein raadollisimmillaan mutta myös parhaimmillaan olla. Toiminta oli vastavuoroista: se oli opettamista ja oppimista, lähellä olemista ja lähelle päästämistä, kuuntelemista ja kertomista, välittämistä ja merkityksellisyyden tunnetta. Toiminta tähtäsi siihen, että turvapaikanhakijoiden odottamiseen, pelkäämiseen sekä tunte-

mattoman ja epätietoisen tulevaisuuden pohtimiseen tulisi pieni tauko, jonka puitteissa saa olla ihan tavallinen. Meille tavoite oli se, että ymmärtäisimme tätä odotusta ja meidän mahdollisuuttamme olla hyödyksi. Yhteinen tavoite oli olla tavallisia nuoria, tehdä ruokaa, nauraa, leikkiä, pelleillä ja elää yhdessä ihan tavallista elämää. Vastaanottokeskuksen nuorten sydämelliset kiitokset yhteisestä ajasta tuntuivat hämmäntäviltä, sillä meistä tuntui, että pikemmin-kin nimenomaan meidän pitäisi kiittää heitä ja että näille kiitoksillemme ei ole olemassa tarpeeksi suurta sanaa.

Toiminta osoittautui kuitenkin ajoittain myös yllättävän rankaksi. Toimimme erittäin epävarmassa elämäntilanteessa elävien nuorten kanssa. Nuorten päivittäisen elämän taustalla pyörivät ajatukset omasta perheestä ja Maahanmuuttovirastolta tulevasta turvapaikkapäätöksestä. Tukihenkilöiden ja nuorten välinen luottamussuhde syveni ajan kuluessa, ja nuoret alkoivat jakaa ajatuksiaan. Aloimme kohdata tarinoiden sijaan tunteita. Tähän kohtaamiseen ei mikään yksittäinen opintojakso tai kirja valmista. Valmistautumista auttoi kuitenkin ennen toimintaa järjestetty perehdytysjakso, jossa kentän ammattilaiset kertoivat tilanteista, joita toiminnassa saattaa kohdata. Omia ja kohdattuja tunteita käsiteltiin myös yhdessä. Tähän on hyvä varata riittävästi aikaa ja muita resursseja vastaavaa toimintaa suunnitellessa.

Vaikeiden tunteiden lisäksi monet muut ihmistyöhön kuuluvat haasteet tulivat tutuksi. Opiskelijoiden reflektiotehtävissä korostuivat tunteet riittämättömyydestä. Samalla turvapaikanhakijanuorten tilanteen epävarmuus projisoitui vapaaehtoisten tunnemaailmaan. Vapaaehtoiset kommentoivat näitä tunteita seuraavasti:

Välillä on myös henkisesti raskasta, kun koskaan ei tiedä mitä tapahtuu ja miten asiat nuorilla menee. On vaikeaa olla ottamatta nuorten ongelmia omille harteille ja jotenkin hyväksyä että niin moniin asioihin ei voi ite vaikuttaa.

On joutunut kohtaamaan oman riittämättömyytensä. Se on monella tapaa aivan uskomattoman riipivä ja raskas tunne. Haluaisi olla ja tehdä niin paljon enemmän, mutta kaikkea ei pysty mitenkään tekemään. Siihen liittyy myös tunne siitä, ettei pysty yksilöllisesti tarjoamaan kaikille sitä, mitä ne tarvitsevat. On tavallaan annettava itselleen anteeksi, että pystyy tekemään asioita vain tiettyjen rajojen puitteissa.

Kuva: Jennina Lahti

Nuorten päivittäisen elämän taustalla pyörivät ajatukset omasta perheestä ja Maahanmuuttovirastolta tulevasta turvapaikkapäätöksestä.

Ihan tavalliset hetket olivat kaikista parhaimpia. Sellaiset yhdessä tekemisen, oppimisen ja harjoittelemisen hetket, joissa kyyneleet nousevat silmiin jo pelkästä välittämisestä. Joka kerta saa tuntea hämmästyksiä siitä, miten paljon pakahduttavan hyvää mahtuu yhteen huoneeseen. On myös merkityksellistä tietää ja nähdä, että sillä, mitä teemme, on oikeasti merkitystä.

Tärkein hetki on kuitenkin se, kun tilanteen konteksti ja kulissit siirtyvät taka-alalle, kun kaikki riisutaan pois. Kun merkityksellisiä eivät enää ole yliopisto ja yliopiston kurssi, vastaanottokeskus ja turvapaikkahakemuksen käsittelyaika, mennyt vaara ja epävarma tulevaisuus. Kun on vain tavallinen ”minä” ja tavallinen ”sinä”. Se hetki on merkityksellisin, sillä siinä hetkessä yksi kohtaa toisen. Siinä hetkessä ollaan kokonaisuena läsnä: kyse ei enää ole säälistä tai ylemmyyden tunteesta. Se on ihan vain sitä, että ollaan ihmisenä ihmiselle. Tuohon hetkeen kiteytyy koko tukihenkilötoiminta.

*Miten toiselle sanoisi
kiitos, että olet sinä
kiitos, että olet siinä
kiitos että olen saanut sinut tavata,
yhdessä aikaa viettää, laulaa ja halata?
Kiitos, että osuit matkalleni,
annoit jotain korvaamatonta elämänpolulleni.
Kiitos, että sain sinut kohdata
kiitos, että sinä kohtasit minut.
Kiitos, olet ihana, ainutlaatuinen mestaripeerros.
Miten kertoisi
pidä huolta itsestäsi
toteuta toiveitasi, elä unelmiasi
koe, näe, uskalla
naura?
Miten sanoiksi pukisi
älä anna kenenkään viedä sinulta sisintäsi, sitä mitä sinä olet,
sillä sinä sinuna olet huikean mahtava, kerrassaan älyttömän upea.
Miten elämään toivottaisi
rakkautta, onnea, iloa
hyviä hetkiä?
Miten matkaan lähettäisi, tiukasti halaisi ja pyytäisi pitämään yhteyttä?
(Jennina Lahti)*

Lähteet

- Brighter Futures (2013) *The cost of waiting. How waiting in limbo for immigration resolution affects the lives of young asylum seekers and young migrants in the UK.* Brighter Futures Report, London.
- Brun, Cathrine (2015) Active Waiting and Changing Hopes: Toward a Time Perspective on Protracted Displacement. *Social Analysis* 59(1), 19–37.
- [Honkasalo, Veronika \(2016\) Osallisuus vaatii toteutuakseen turvaa, aitoa kuuntelemista, ystävyydenverkostoja ja tietoa. Nuorten turvapaikanhakijoiden elämää vastaanottovaiheessa -kirjoitussarja. Nuorisotutkimuseura.](#)
- Honkasalo, Veronika (2011) *Tyttöjen kesken. Monikulttuurisuus ja sukupuolten tasa-arvo nuorisotyössä.* Helsinki: Nuorisotutkimuseura.
- Kivijärvi, Antti (2015) *Etnisyyden merkityksiä nuorten vertaissuhteissa. Tutkimus maahanmuuttajataustaisten ja kantaväestön nuorten kohtaamisista nuorisotyön kentillä.* Helsinki: Nuorisotutkimusverkosto.
- Kohli, Ravi (2015) Väitöstilaisuuden loppupuheenvuoro. 28.11.2015, Oulun yliopisto.
- [Maiche, Karim \(2016\) Nuoret turvapaikanhakijat ja luottamuksen rakentuminen arjen käytännöissä. Nuorten turvapaikanhakijoiden elämää vastaanottovaiheessa -kirjoitussarja. Nuorisotutkimusverkosto.](#)
- Rotter, Rebecca (2016) Waiting in the asylum determination process: Just an empty interlude? *Time & Society* 25(1), 80–101.

Kirjoittajat

Mervi Kaukko (KT, tutkija) oli tukihenkilökurssin pilottivaiheen vastuopettaja. Mervi oli vapaaehtoisena vastaanottokeskuksella etenkin ennen tukihenkilötoiminnan alkua.

Jennina Lahti (KM, luokanopettaja) oli yksi aktiivisista tukihenkilöistä. Jennina on haastatellut turvapaikanhakijanuoret tähän kirjoitukseen.

Esko Nummenmaa on vapaaehtoinen ja luokanopettajaopiskelija. Esko on ollut avainasemassa toiminnan suunnittelussa, toteutuksessa ja jatkuvuuden varmistamisessa.

Yhteystiedot

Nuorisotutkimusseura ry.
Asemapäällikönkatu 1 (3. krs)
00520 Helsinki
p. 020 755 2662
toimisto@nuorisotutkimus.fi
www.nuorisotutkimusseura.fi

Kirjoitussarjan toimittajat:
Veronika Honkasalo, Karim Maiche,
Henri Onodera, Marja Peltola ja
Leena Suurpää